

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Să iubim pe Maria Maica lui Dumnezeu.

V. Cel ce iubește pe Maria urește păcatul.

Năzuința și străduința cea dintâi a unei persoane iubitoare, care iubește, este aceea: ca să nu fie neplăcută persoanei iubite. — De aceea cel ce iubește pe Maria, trebuie să se năzuiască mai pe sus de toate să nu fie neplăcut Mariei. — Dar nu încapă nici o îndoială că singurul lucru care nu place Mariei — este acela — care nu place nici lui Dumnezeu, și acest lucru este păcatul. — Precum Dumnezeu urește mai pe sus de toate păcatul tot așa și Maica Domnului Maria — urește foarte mult păcatul. — De aceea dacă noi ne vom păzi — pe cât e cu putință — curați și scutiți de păcat, vom scota din noi tot ceea ce nu place Mariei. — Dar pentru a ne păzi așa curați și nepătați trebuie să urâm păcatul. — Cel ce nu urește păcatul, nu poate trăi scutit de păcat; pentru că după ce în noi este o mare și puternică plecare spre păcat, singură numai ura, urgisirea, și încă o mare și puternică ură ce o purtăm față de păcat, ne poate mântui și scăpa de a nu face păcate. — Pentru aceea, dacă iubim pe Maria, să urâm și să urgisim cu toată tăria păcatul, mai ales să urâm și să urgisim păcatele cele mai grețoase, — pe cari mai tare le urește Maria, Maica lui Dumnezeu. Maria, Impărăteasa Fecioarelor, Fecioara Preacurată: să urâm și să urgisim păcatele necurăției, cari n'ar trebui nici să se pomenească între creștini. Să urâm dară mai pe sus de toate păcatul, ca să ne păzim curați și nevinovați — pe cât este cu putință. — Să ne curățim de orice pată, de orice întinăciune păcătoasă, mai ales de păcatele cele mai spurcate și

mai urâte — prin o Spovedanie bună și sfântă, ca așa să se poată zice cu adevărat, că noi iubim pe Maria.

VI. Cel ce iubește Pe Maria, iubește virtuțile creștinești.

Pe cât de tare să năzuiește persoana care iubește, să nu facă nici o neplăcere persoanei iubite, pe atât de mult se năzuiește să îi facă bucurie și plăcere. — De aceea dacă iubim pe preasfânta Fecioară Maria, trebuie să ne năzuim să plăcem Mariei. Dar în scopul acesta trebuie să cercăm, ce poate plăcea Mariei în lumea aceasta. — În cercarea aceasta nu avem să ne ostenim mult. — Căci precum în lumea aceasta Maria urăște cu adevărat păcatele cari spurcă sufletele noastre, așa Mariei îi plac și iubește mai pe sus de orice virtuțile cari împodobesc și sfințesc sufletele noastre. — Pentru aceea dacă iubim pe Maria, și iubindu-o cum se cuvine, voim să-i facem plăcere, noi trebuie să iubim virtuțile creștinești, năzuindu-ne din toate puterile să deprindem aceste virtuți. — Deprinderea virtuților creștinești ne va face cu adevărat plăcuți Maicii Domnului, așa că Dânsa își va afla adevărată bucurie și desfătare întru noi. Deosebită plăcere și desfătare apoi vom face Mariei, dacă ne va vedea strălucind în virtutea aceea, care este steaua cea mai schinteitoare între cele douăsprezece stele, cari încununează Capul ei în Raiu, adică virtutea curățeniei. — Și dacă pentru iubirea lui Isus și a Maicii sale Maria vom păzi nepătată și desăvârșită — această virtute, pe cât e cu putință, în chip îngeresc, — atunci preacurata Fecioară nu ne va mai socoti ca pe niște făpturi pământene, cum suntem, ci ne va privi ca pe niște zidiri aproape cerești, cari sunt a se înșiră între Ingerii cari se îndesuesc la treptele tronului ei, pentruca să-i sărute sfintele picioare, și

ajungând și noi într-o zi acolo sus, nu vom fi nevrednici de o soartă atât de fericită. — Decă așadară voim să plăcem Măriei, să ne deprimem în toate virtuțile creștinești, dar mai ales și oșebit să păzim sfânta curățenie : curățenie în cugete, curățenie în vorbe, curățenie în fapte ; și atunci se va putea zice că *iubim pe Maria*. —

(Va urma.)

Din Istoria Biblică A VECHIULUI TESTAMENT.

4. Oamenii cei dintâi cad în păcat.

În grădina Eden între alți mulți pomi, chiar în mijlocul grădinei, erau, doi pomi simbolici, pomul vieții simbolul euharistic al paradisului, care avea să conserve trupurile oamenilor spre nemurire, și pomul științei binelui și al răului, simbolul suveranității lui Dumnezeu, și a supunerii și a ascultării din partea omului. Acest pom în sine nu era rău ci bun. Însă era pus în grădină pentru om, de a-și face merite prin supunerea lui și prin ascultare față de Dumnezeu, căci a zis Domnul : „din pomul cunoștinței binelui și a răului să nu mânânci, căci în ziua în care vei mânca, vei muri.” (2, 17.) De nu era aceasta opreliște, omul ar fi putut mânca din fructul lui, fără ori ce urmări.

Oamenii cei dintâi nu s'au bucurat multă vreme de fericirea lor în paradis. Diavolul pismuia fericirea lor, și pismuia mărirea și laudele, cari se vor înălța din paradis către Dumnezeu din partea oamenilor.

Adam și Eva nu aveau păcat nici înclinare la păcat, trupul lor întreg incorupt, fără sensibilitate, erau dăruiți cu imbelșugare cu darul sfințitor, și cu multe alte daruri naturale și supra naturale, acțiunii darului în ei nu se opunea nimic, din contra, toate simțurile și toate puterile sufletești urmau și acompaniau fără esitare indemnul minții și a voinței lor, care era liberă în ei.

Opreliștea pomului din mijlocul grădinei, care prin urmare se putea vedea din toate părțile, a fost pentru ei un simbol și un prilej de o continua supunere și umilire.

Diavolul a hotărât din aceasta parte lovitura.

După un plan viclean, se apropia, nu de bărbat din fire mai tare în suflet, ci de

femeia, și prin gura unui șerpe îi zice : „Ce, se poate ca Dumnezeu să fi zis cătră voi” — cari sunteți stăpânii grădinei — „să nu mâncați din toți pomii grădinei ?” — Eva jénata în ambiția ei zice în general : „Noi din toți pomii grădinei putem să mâncăm” iar la cazul special la care făcea șerpele aluzia propriaminte recunoaște opreliștea în toată întinderea ei, spunând cu un aer de ironică supărare, ca : „nici să ne atingem de el” nu ne este iertat, însă în fond — ca să-și apere prestigiul de șerpele curios — atenuază gravitatea ordinului denaturând caracterul categoric al sancțiunii dându-i un înțeles numai hipotetic — „ne forte moriamur” (Vulgata) — „nu cumva să murim”.

În acest joc cu cuvântul lui Dumnezeu era necuviința și necredința ca și când ar pute să încape vre-o îndoială în eficacitatea inalterabilă a cuvântului dumnezeesc, mai departe Eva prin acest răspuns s'a arătat dispusă să intre din nou în discuția asupra eventualelor consecințe a transgresiunii.

Diavolul prinzând numai decât acest moment al eșitărei sufletești, dă ultimul atac : „Nici decum nu veți muri... ci veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (3, 1—5)

Mulțumită acestei conversațiuni Eva era convinsă că mâncând din pomul oprit, dansa va câștiga numai : va scăpa de umilitoarea îngrădire a voinței sale, va deveni liberă și într-adevăr stăpână peste toate ale ei, și se va și mări, făcându-se asemenea lui Dumnezeu, cunoscând binele și răul.

Eva a mâncat din pom, a dat și lui Adam și a mâncat și dansul.

În acel moment, consumat fiind păcatul, sufletește au murit amândoi.

Sf. Augustin pune întrebarea, ce era motivul, pentru care Adam ascultând de vocea femeii sale a călcat porunca lui Dumnezeu, mâncând din pomul oprit ? Dar s'a înșelat Adam prin fantoma că va fi asemenea lui Dumnezeu dacă va mânca din acest pom. Prin aceasta a impresionat șerpele pe Eva, însă noi nu putem să credem, că Adam care era dăruiat cu atât de multă înțelepciune, ar fi putut fi înșelat în acest mod ca să fi crezut așa ceva. Pentru aceea zice și apostolul : „Și Adam nu s'a amăgit, iară muierea amăgindu-se, a ajuns la călcarea poruncii.” (I. Tim. 2. 14.) Așa a și răspuns Eva la întrebarea lui Dumnezeu : „De ce ai făcut aceasta ?” (Gen. 3. 12, 13.) cu cuvîn-

tele: „Șerpele mă amăgit, și am mâncat. Însă Adam a răspuns la întrebarea lui Dumnezeu: „Femeia, pre care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat.“ O avut o așa de mare iubire și alipire față de soția lui, ca nu cumva sa o supere, facea tot ce dorea dânsa. Așa era sedus Adam. Iubirea l'a făcut să rătăcească. Nu era el invins de sensualitate ori de concupiscentă trupească, spune sf. Augustin, că atunci încă nu era rescoala din partea trupului, fără era răpit de iubire prefenească și de bunăvoință, precum și noi câte odată, ca să complăcem unui pretin, displacem lui Dumnezeu. Pre aceasta cale a intrat in lume păcatul, și cu el împreună moartea, și tot răul și năcazul.

Din catehism.

Partea V.

Despre Isus ca Dumnezeu și judecător.

83. Nu va mai veni Isus pe pământ?

Isus va mai veni pe pământ in ziua cea mai de pre urmă, sau la capătul lumii, precum mărturisim in simbolul credinței, că Isus Hristos: „iarăși va să vină să judece viii și morții“ sau la Mat. (25, 31) „Iară când va veni Fiul omului intru mărirea sa, și toți ingerii cu dânsul, atunci va ședea pe scaunul mării sale, și se vor aduna inaintea lui toate neamurile.“

Timpul venirii a doua alui Hristos și capătul lumii este incert precum spune însuși Isus: „Iară de ziua aceea și de ceasul acela nimeni nu știe, nici ingerii din ceriuri, fără numai Talăl singur.“ (Mat. 24, 36.)

De și timpul venirii lui Hristos nu este cunoscut, totuși însuși Isus Hristos a prezis multe semne din cari putem combina timpul când se apropie lucrurile cele din urmă: „Vor fi semne in soare și in lună și in stele, și pe pământ strâmtorire neamurilor de turburarea sunetului mării și al valurilor, mai murind oamenii de frică și de așteptarea celor ce vor să vie in lume, pentru că puterile ceriurilor se vor clăti.“ (Luca 21, 25—26.) „Așa și voi când veți vedea acestea toate, să știți, că aproape este lângă ușa.“ (Mateiu 24, 33.)

Semnele acestea purea rămân tainice și obscure, numai pentru aceea, cari vor

trăi la adoua venire vor fi de totul clare și precize.

Semnele prezise despre a doua venire a lui Isus se pot împărți in două părți a) semne prezise, cari trebuie să se implinească, dară nu imediat inainte de venirea lui Hristos, aceste semne ne arată venirea lui Hristos in mod negativ, până nu se implinesc aceste semne, până atunci nu vine Isus, b) semne prezise, cari imediat inainte de a doua venire sau chiar deodată cu venirea lui Hristos se vor realiza.

Semnele mai indepartate sunt: vestirea evangheliei preste intreg pământul, lăpdarea multora de la credința și venirea Antihristului, și alte câteva mai puțin insemnate, ca venirea profetilor Henoc și Ilie, increștinarea jidovilor, diferite catastrofe intre oameni ș. c. l. Semnele mai apropiate sunt de ordin material, fenomene astronomice, in urma cărora pământul nostru se va transforma prin flacări.

Ce privește semnele mai indepartate, când au intregat apostolii pre Isus: „spune noua, când vor fi acestea, și ce este semnul venirii tale?“ (Mat. 24, 3.) El a răspuns: „Și se va propovădui aceasta evanghelie a împărăției in toata lumea, intru marturie tuturor neamurilor, și atunci va veni sfârșitul.“ (Mat. 24, 14) Cuvintele aceste ale Mântuitorului se tâlcuesc cu acel înțeles că vor fi din toate popoarele creștini.

Marea apostazie, căderea multora de la credință este de a se înțelege in așa fel, cum ca înșelătorii, profetii mincinoși și in deosebi Antihristul vor duce in necredință popoare și națiuni intregi increștinate, este de a se înțelege că principiile și adevărurile credinței vor fi scoase din familii, din școli din viața publică, prin care lucru și mulți oameni individual încă i-și vor pierde credința, cum spune însuși Hristos: „Și mulți proroci mincinoși se vor scula și vor înșela pe mulți. Și pentru inmulțirea fărădelegii, dragostea multora va reci. Iară cel ce va răbda până in sfârșit, acela se va mântui.“ (Mat. 24, 11—13.)

Antihristul, omul păcatului, fiul pierzării va fi un om anume, o persoană foarte imorală, va spune ca el este Mesia și că este Dumnezeu, care va porni o groaznică persecuție in contra bisericii, și va face foarte multe minuni și semne false, ca să întărească învățatura lui mincinoasă, până când Isus Hristos cu puterea lui dumnezească nu-l va nimici. Sf. Ioan spune (Cartea I. cat. 2, 18.) „precum ați auzit că Antihrist vine“ și tot el (I. 4, 3) „și tot duhul, carele nu mărturisește pe Isus Hristos, dela Dumnezeu nu este, și acela este a lui Antihrist, de carele ați auzit că va veni“.

Despre Antihrist se pot spune cu siguranță următoarele 1. că va veni inainte de a doua venire a lui Isus 2. că este o persoană reală singulară 3. nu este drac in forma

de om, fără adevărat om în contact intim cu satana, și cu ajutorul căruia va face semne și minuni. 4. va avea mare putere pe pământ și va duce-o groaznică luptă în contra credinței noastre. 5. în fine ca acest Antihrist cu puterea dumnezească a lui Hristos va fi nimicitor de Hristos.

Din cartea profetului Malachia (4. 5.) „Iacă eu vă trimit pe profetul Ilie înainte de ce va veni ziua lui Iehova cea mare și înfricoșată” și la Mateiu (17. 10 ll) „Și l'au întrebat pe el ucenicii lui zicând: „dară de ce zic cărturarii, ca Ilie trebuie să vină mai înainte?” Iară Isus răspunzând le-a zis lor: „Ilie adevărat va veni mai înainte și va tocmi toate.” Din aceste locuri vedem ca Ilie înainte de capătul lumii va veni pre pământ iară despre Henoc cetim (Eccl. 44, 16.) „Prin credință Enoc s'a strămutat ca să vadă moarte”. Acești doi sfinți nu au murit și înainte de ce ar veni Isus să judece lumea vor veni pe pământ ca să întărească oamenii în lupta împotriva lui Antihrist, și ca să pregătească pre oameni pentru a doua venire a lui Hristos.

Întoarcerea jidovilor nu trebuie să o credem în așa fel că toți jidovii se vor creștina, fără numai așa că atâta evrei se vor creștina că se va putea spune că toți au primit credința creștină cum spune Ozea profetul: „După aceea fiii lui Izrael se vor întoarce și vor căuta pre Iehova Dumnezeu lor, și pre David regele lor, și vor alerga la Iehova și la bunătatea lui în zilele de apoi.” (3, 5.)

Semnele, cari vor premerge imediat și vor acompaña a doua venire a lui Isus este o perturbație în echilibrul sistemului solar, care va premerge ca un înspăimântător preludeu prăbușirii generale a universului în forma lui de azi. „Soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina sa, și stelele vor cădea din ceriu și puterile ceriurilor se vor clăti” (Mateiu 24, 29) sunt cuvintele însuși a lui Isus. Sau cum profetește Ioel (2, 30, 31.) „Și se vor arăta semne în ceriu și pre pământ, sânge și foc instălp de fum, soarele se va schimba în întunec și luna în sânge, mai înainte de a veni ziua lui Iehova cea mare și înfricoșată.”

Prăbușirea lumii materiale în flacări o va face atotputernicia lui Dumnezeu prin foc natural și adevărat, substanțialmente la fel cu focul de pe pământ ori din iad sau din purgator, precum a nimicitor cândva orașele necredincioase Sodoma și Gomora, sau ca la timpul potopului, care foc mistuitor va străbate întreg pământul cu atmosfera împreună și va fi ca un instrument în mâna lui Dumnezeu pentru a curăți și a transforma universul, cum spune Isaia (51, 6.) „Căci ceriurile ca fumul vor dispărea și pământul ca un vesmint se va învechi și cei ce locuiesc întrinsul vor muri ca muștile.” Și sf. Petru (II. 3. 10.) „Și va veni ziua Domnului ca un fur noaptea, în care ceriurile vor trece cu sunet mare și elementele se vor topi arzind și pământul și lucrurile depe dânsul vor arde.”

Asociațiunea pentru Cultura Poporului Român din Maramureș publică CONCURS

pentru postul de conducător al tipografiei și librăriei precum și al întregii averii asociațiunii, pe lângă următoarele condițiuni. Reflectantul va dovedi:

1. Ce studii a urmat.
2. Unde și în ce calitate a fost angajat până în prezent.
3. Iși va fixa condițiunile de plată.
4. Deplină garanță morală eventual și materială.
5. Angajamente în alte direcțiuni sunt excluse, având îndatorirea a se dedica întru toate serviciului său.

Doritorii își vor înainta cererile subsemnatului președinte al Asociațiunei (Sighet Piața Unirii 25) până la 20 Mai 1929. Postul are se fie ocupat imediat după încunoștințare.

Sighet, la 30 Aprilie 1929.

Președinte: dr. F. MIHALYI

CVITĂM cu mulțumita suma de Lei 500 primită ca abonamentul dela Banca Populară Înfrățirea Vișeu de sus prin dl. Tomoiaga.

Calendar săptămânal.

19 — 25 Maiu 1929.

19. Dumineca. Rusaliile.
20. Luni. Rusaliilor.
21. Marți. Constantin și Elena.
22. Mercuri. M. Vasilisc.
23. Joi. P. Mihail † 830.
24. Vineri. P. Simion † 601.
25. Sâmbătă. Afl. cap. Ioan.